

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΠΑΤΕΙΑ, ΚΕ ΜΑΡΤΙΟΥ
Παρά τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐθνικῶν καὶ Ἐναντι τοῦ Κληρῶ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΑΦΟΜΗ

ἘΓΧΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 10
Ἐν τῇ ἄλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΩΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΣΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἐθνικὸν Θέατρον (τέλος), ὑπὸ Δ. Γρ. Καμπούρογλου.
 Ἰούλιος Κλαρτὴ, ὑπὸ Ε. Ἐμπειρίκου.
ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.
ΠΟΙΗΣΙΣ: Μητρικὴ Ἀνάμνησις, ὑπὸ Γ. Μαρτινέθ.
 Ἡ Ἀμφισχίρις τοῦ Οὐγγελέμανου, ὑπὸ Ν. Περρῆ.
ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ: Ὁ πρῶτος ἔρωσ τοῦ Βύρωνος, (Elie Fourés). Μετάφρασις τῆς κ. Αἰκατερίνης Ζάρκου.
 Ἀνάλεκτα.
 Βιβλία καὶ Ἐφημερίδες.
 Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος.
 Ἰδιαιτέρα Γράμματα.
 Νέα Βιβλία.
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Τὰ Δύσκολα Χρόνια τοῦ Διαικ., (Σελ. 164—176).

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ
(Τέλος)

Γ'

Πᾶς τις δύναται νὰ κατανοήσῃ ὅταν συγκίνησιν ἐγένετο ἢ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἑβδομάδος δημοσιευθεῖσα προκήρυξις, πρὸς τοὺς Λογιστάς καὶ Ποιητὰς τοῦ Ἐθνικοῦ, κατὰ τὴν πρὸ τῆς ἐπιβολῆς τῶν χρηματιστῶν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν πάντες ἠγωνίζοντο περὶ δάφνης.
 Καθ' ἐκάστην ἀπεστέλλοντο μεταφράσεις δραματικῶν ἔργων, καὶ ἔργα δὲ πρωτότυπα πολλὰ καὶ ἀξία λόγου ἐξήγοντο ἀπὸ τὰς κρύπτας τῆς μετριοφροσύνης. Καθ' ἐκάστην ἐπαρουσιαζόντο νέαι καὶ νέοι πρὸς ἔγγραφὴν, ἐν ᾧ διεξήγοντο διαπραγματεύσεις πρὸς ἕνους καὶ ὁμογενεῖς διδασκάλους τῆς ὑποκριτικῆς καὶ πάσης συναφοῦς τέχνης.
 Ὀλίγαις ἡμέραις μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προκήρυξεως ὁ Ἴδρυτὴς τῆς Νέας Ἑλληνικῆς Σκηνῆς, ζητήσας, ἐγένετο δεκτὸς παρὰ τοῦ βασιλεῖ Ὀθωνὶ καὶ τῆ βασιλίσσῃ Ἀμαλίᾳ. Ἡ ἐπίσκεψις ἦτο πολὺ ὄρος τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ὅτι ἐδόθη ὑπὸ τοῦ Βασιλικῷ ζεύγους ἡ συγκατάθεσις καὶ ὑποσχέθη ἡ προστασία, ὑπὸ τοῦ ἄλλου ὅμως νὰ υποβληθῶσι λεπτομέρειαι περὶ τοῦ κτηρίου, τῆς Σχολῆς, τοῦ κανονισμοῦ τῆς ὑπηρεσίας, τοῦ εἶδους τῶν δραμάτων, νὰ δοθῶσι δὲ καὶ ἔγγραφοι περὶ τῶν κεφαλαίων, διότι ἡ βασιλεία περὶ πολλοῦ πεισιμένη τὰ συμφέροντα τῶν πολιτῶν καὶ αὐστηρὰ προσηύδα ὅσα τῆς καλῆς πίστεως καὶ πάσης κοινωνικῆς ἠθικῆς, δὲν ἐπέτρεπε τὴν γεννησὶν ἐπιχειρήσεων ἄνευ βεβαιότητος περὶ τῆς ἐπιτυχούς ἐκβάσεως αὐτῶν.
 Ἀπὸ τῆς ἐπιστάσεως ὁ Ἴδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Σκηνῆς ἤρχισεν ἐργαζόμενος πρὸς συγκέντρωσιν σχεδιογραφημάτων, κανονισμῶν

θεάτρων καὶ θεατρικῶν Σχολῶν ἐκ παντὸς πεπολιτισμένου κέντρου.
 Τῆς αὐτοῦ εἰδικῶν ἀνδρῶν μετακληθέντων κατ' ἰδίαν ὁ κανονισμὸς τοῦ θεάτρου καὶ τῆς Σχολῆς, συζητηθεὶς μετὰ τοῦ βασιλέως ἀρθρον πρὸς ἀρθρον, κατήχηθη τῇ συνεργασίᾳ ἐξὸς ἀρχιτεκτόνων καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ μακαρίτου Boulangier τὸ εἰς χεῖρας ἡμῶν εὐρισκόμενον πολυσελίδιον σχέδιον, ἀριστούργημα καλλιτεχνικόν, κοσμοῦμενον εἰς ἐκάστην σελίδα διὰ τῆς Σιδεῆς αἰμαίας τοῦ Ὀθωνοῦ, ὑπογραφή. Ἰδὼν δὲ τὸ βασιλεῖ ἢ ὑπέγγυος περιουσία τοῦ βασιλοῦ κεφαλαίου ὡς ἐπιστήτης τῆς ἐπιχειρήσεως, καὶ τέλος ἐδόθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἢ πρὸς καταστάσεως τῆς μετὰ τῆς ἑκδομένησε ἀποβλέπειν εἶδετα.
 Τὴν 18 Ἰουλίου 1857 ἀπερτίθη ἡ σύμβασις μετὰ τοῦ Γρ. Καμπούρογλου καὶ τοῦ ἐπι τῶν Ἐπισημῶν ὑπουργοῦ, κυρωθεῖσα διὰ τοῦ Τ. Ζ. νόμου δὲ τοῦ ἀπὸ 31 Ἀυγούστου 1857. Διατάγματός προσδιορίθη ὡς ὅτι πρὸς ἀνεγερσιν, ἐπὶ πολὺ ἀντιστέλλοντος τοῦ βασιλέως ὡς προτιμῶντος τὸν πρὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν κτηρῶν, ἢ παρὰ τὴν σημερινὴν πλατείαν τοῦ Ἀδωνδίου, ἢ ὑπερῶσαν τότε, δημοσίᾳ θέσει Κανόνας, καὶ ἢ παρ' αὐτὴν παραγωγῆς χάραξον, εἰς ἣν ἐρίπτοντο ἐνίστα τὰ ἀριστὰ γράμματα καὶ σκουπίδια, καὶ ἢ τῆς οὐραίου ἡγίαν ἔσταν, ἀλλ' ἀπέκτιστο τοιαύτην ἐπιχειρήσεως, καὶ ἐπιπέδωθέντος τοῦ ἰδρύτου θεάτρου τοῦ Γρ. Καμπούρογλου.
 Τὰ ὅλικά ἤρχισαν συσχετίζεσθαι, τὰ θεμέλια ἀνυψοῦμενα, παρὰ τὴν τῆς ἀρχιεπίσκοπῆς τοῦ ὑπερηφάνου Ἀναστασίου καὶ τῆς πρὸ τοῦ βασιλέως ἡγεμονίας, ἡγεμονίας, τῆς βασιλέως, κατεργασμένου ἐκ Κηφισίας, ὡς ἔσταν αὐτοπροσώπως τὸν θεμελίον ἔσταν καὶ μετὰ ἄλλων, ὑπάρχον ἤδη τῆς τῆς ἀρχιεπίσκοπῆς ὑπὸ τὰ θεμέλια, φέρων δὲ τὴν ἐπιγραφήν. Ἐπὶ Ὁθωνοῦ ἐδόθη Θεοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος, Γρηγόριος Α. Καμπούρογλου τὸ Ἐθνικὸν ἀνιδρύουσθε Θέατρον, εἶτε Αἰωνία.
 Ἄλλῃ, θά ἐρωτησῆ ἀπὸ τῶν ὁ ἀναγνώστης, πῶς συνέθη ὥστε, μὴ ὅλους αὐτοὺς τοὺς αἰσιωτάτους οἰωνοὺς, νὰ σταματήσῃ ἡ οἰκοδομή, νὰ καταστραφῇ ὡς ὁ Ἴδρυτὴς καὶ ν' ἀποθῆναι εἰς ἀπογοητεύσεως μετὰ τῆς ἐποχῆς, ὥστε νὰ γεγῶσιν ἀνάσπαστα τὰ ἐπὶ τοῦ οὐραίου, νὰ καταληφθῶσιν ὑπὸ τῆς ἀμαρτωλῆς ἐταιρίας τὸ γῆραςον καὶ τὰ ἐξω τῆς ἐπιφανείας θεμέλια, νὰ διαδεχθῆ τὰ δικαιώματα δῆθεν τῆς τοιαύτης ἐταιρίας ὁ ἄνθρωπος Ἀθηναίων, ὅστις ἄλλιν, ὡς τις ὑπὸ ἀπαγόρευσιν διατελεῖ ὅσα μὴ διανοητικῆς εὐεξίας, νὰ παραχωρήσῃ τὰ δικαιώματα τοῦ τῶ κ. Συγγρό;

Δύο δυνάμεις ἰσχυρόταται ἐν τῷ τόπῳ κατάρθωσαν τὴν καταστροφὴν τῆς ἐπιχειρήσεως: Ὁ φθόνος καὶ τὰ ἀντίθετα συμφέροντα.
 Ἐφθόνου ἀγρίως τὸν Ἴδρυτὴν, οὐχὶ μόνον ὅπως μὴ δοξασθῆ, ἀλλὰ μᾶλλον ὅπως μὴ πλουτήσῃ πολλοὶ δὲ ἐκ τῶν πολυπληθῶν ἰδιοκτητῶν τῶν θεωρειῶν τοῦ Παλαιοῦ θεάτρου ἤρξαντο καταρραδιουργοῦντες, προσεταιρισθέντες καὶ ἰσχυροὺς τινὰς πολιτευτὰς καὶ τιμηθέντες, τῇ μεσολαβήσει τοῦ ἀπαισιῶν Βέλανδ, διὰ τῆς προστασίας τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας, πολὺ συντελεσάντων εἰς τὴν καταστροφὴν πρὸς τοῦτοῦ τοῦ ἔπε ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ, τοῦ ἄλλου τοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἑσωτερικῶν παραστάσεων ἐπιτροπῆς. Ἰδοὺ δὲ πᾶς ἡ τελευταία αὐτὴ ἀντέδρα:
 Ἐφ' ὅσον ἐκτίετο τὸ θέατρον ἢ το ὑποχρεωμένος ὁ Ἴδρυτὴς ἐκ τῆς συμβάσεως νὰ ἐφαρμόσῃ ὡς πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς ἐπιτροπῆς τὸν διὰ τὸ Νέον Θέατρον καταρτισθέντα κανονισμὸν, πολλὰ παρέχοντα αὐτῇ δικαιώματα, ἀλλ' ὑποτίθεντα ἀνθρώπους φιλοτιμοῦς, ἐραστὰς τοῦ καλοῦ καὶ καλῆς πίστεως κατὰ τὸ ἔτος ὅμως τοῦτο ἐξελήθησαν ἐπιτήδες ὑπὸ τοῦ ἐπι τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ ὡς μέλη τῆς ἐπιτροπῆς ὅπως ἀντιθέτων ἀρχῶν ἀνθρώποι, κεκηρυγμένοι δ' ἐχθροὶ τοῦ Ἴδρυτοῦ, κατορθόνοντες, τῇ συνηνοήσει μετὰ τινῶν ἠθοποιῶν ὑπ' αὐτῶν ὑπὸστηρικτῶν καὶ διορισθέντων, ὡς καὶ μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τῆς ἀστυνομίας, νὰ παρακλύσωσι συνεχῶς τὰς παραστάσεις, καί τῃ ἐχον καταρτίσθαι θέασιν ἱστορικοὶ ἐπὶ λαμπρότητι καταστάντες, καὶ ἐν τῷ παρόντι ἴσως δὲ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι ἀπερράμιλλοι, πολυσελίδως δὲ καὶ πολυτρόπως νὰ ἐπιμύοναι τὸν Ἴδρυτὴν, ὅπως ἀναγκάζωσιν αὐτὸν νὰ προσπορίσῃται χρήματα δι' ὑπερογκῶν τῶν, οὕτω δὲ σταματήσῃ ἢ ἐπιχειρήσῃ ἐκλείπει μῶσιν, ἀφοῦ ἐν τῇ συμβάσει διὰ Νόμου κυρωθεῖσα δὲν ὑπῆρχεν ὄρος διαλυτικόν, εἰμὴ μόνον ποικιλὴ ὑπερημερίας ῥήτρα.
 Οἱ κόποι τῶν τέλος ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας.
 Ἡ κυβέρνησις, ἀπόντος τοῦ Βασιλέως καὶ ἀντιβασιλευούσης τῆς Ἀμαλίας, ἠγόρασεν (!) ἀπαίτησιν Ἰταλοῦ τινὸς ἠθοποιοῦ, ὅστις, διορίσας πληρεξούσιον τὸν κυριώτατον μοχλὸν τῆς ἑλθῆς μηχανογραφίας, ἐφυγαδύθη, ἀφοῦ πρότερον οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἐχον κατάρθωσιν ἐπὶ μυριάς ὑποσχέσεις νὰ πείσωσι τὸν κεφαλαίουχον νὰ παύσῃ παρέχων κεφάλαια εἰς ἐπιχειρήσιν, ἢν ἡ τε κυβέρνησις καὶ ἡ βασιλεία δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι δῆθεν νὰ ἐξακολουθήσῃ.
 Συνεκροτήθη ἐκτάκτως δικαστήριον, ἐκηρύχθη ὁ Ἴδρυτὴς εἰς κατάστασιν πτώχευ-

σεως και εφελκίσθη ο πληρεξούσιος του θαναιστού, αυτός ούτος ο του ιταλού κατ'εσχ' τα έποφθαλιμώμενα υλικά, αυθημερόν εκδοθέντος Β. διατάγματος υπό της αντιβασιλείας Αμαλίας, δι' ου ελλέτο (!) ή διά Νόμον καταρτισθείσα σύμβασις.

Αυτη εινε η αληθής ιστορία της θεατρικής επιχειρήσεως; φρονούμεν όμως, ότι δεν θα εξαντλήσωμεν την ύπομνην του αναγνώστου, αν φέρωμεν αποδείξεις τινάς των αιτιάσεων ημών.

Ε'

Η δολία αντίπραξις της επιτροπής, της αστυνομίας και του υπουργείου αποδεικνύεται διά πολλών έγγραφων παραδοθέντων τω κ. διευθυντή της Εβδομάδος.

Η επιτροπή λ. χ. απαγορεύει την εισπραχην δικαιωμάτων, ζητεί παρά της αστυνομίας να εμποδισθώσι αι παραστάσεις, διότι έγινεντο π. χ. αντικατάστασις ενός προσώπου δι' άλλου, υποστηρίζει υποκριτάς διά να τους έχη πρόθυμα όργανα, τους υποχρεού να γράψωσι έναντίον του διευθυντού των, ενφ' αφ' έτέρου καθιστ' γνωστόν ότι δεν δέχεται την αποβολή των, τους υποχρεώνει να μη λαμβάνωσι μέρος όπως ματαιώνται αι παραστάσεις, ραδιογραφεί αυτού; εκδιδοσ' διακηρύξεις λεγούσας ότι επιθυμεί να αμειφθώσι έκτάκτως, άλλ' αδυνατεί ανθισταμένου του διευθυντού; όσκις άγγελεται παραστάσις νέα ζητεί την μετάφρασιν όπως δ'ήθεν την διορθώση, αφού δε επιστρέψη αυτην ζητεί και το πρωτότυπον όπερ διακωιδίζεται εις χειράς της, δεν επιτρέπει να παρασταθ' έργον τι, αν δεν γνωρίζη τον μεταφράσαντα, όσον καλή και αν εινε ή μετάφρασις και τουτο, διότι υπέθετεν, ότι τα ανώνυμως διδόμενα έργα ήσαν του διευθυντού, όστις έπραττε τουτο ακριβώς όπως μη απαντήση αντίδρατιν. Δύο τοιούτα έργα του Γρ. Καμπούρογλου, φημιζόμενα διά το έπιτοχές της μεταφράσεώς των, άκομη μέχρι τουδε θεωρούνται ως έργα ήθοποιού τινος.

Διά φύλλου πήδημα ή αστυνομία, π. χ. διότι ή προκήρυξις έλεγεν «η διευθυντις του θεάτρου», διέτλασε την κατάσχεσιν των ειδοποιήσεων και ανέβαλλε την παραστασιν. Και ου μόνον ήμ' πώδισε τας παραστάσεις αλλά πολλάκις και όλίγας στιγμάς πρό της έναρξεως απέδιδε τους θεατάς. Εισήγεν εγκαθέτους παραχοποιούς διαπληκτιζόμενους εν τω μέσω της παραστάσεως, όπως εύρη άφορμήν διακοπής της παραστάσεως και επιστροφής των χρημάτων. Ανήγγελλεν έπισήμως ύπασιστη τινι συνεννοημένω, ότι δεν θα γίνη παράστασις μη πληρωθέντων δ'ήθεν των ήθοποιών και άνοουμένων να λάβωσι μέρος, όστις πάλιν ειδοποιεί περί τουτου, τους Βασιλείς, ότε ήσαν έτοιμοι προς μετάβασιν, και ταυτα έγινοντο, όπως έρεθισθώσι κατά του Ίδρυτου.

Έσπέραν τινά το θεάτρον ήτο κατάμειστον, επρόκειτο δε να παρασταθ' κατά πρώτον, το δράμα «Ραδιογραφία και Έρωσ», ότε, όλίγας στιγμάς πρό της παραστάσεως, εμφανίζεται ό γραμματεύς της αστυνομίας — ακόνιο δ' άτυχής εύρών θάνατον, κατά την μετα-

πολίτευσιν — και διετλάσει την επιστροφήν του αντίτιμου τοις θεαταίς, διότι, περί της παραστάσεως, δεν προειδοποιήθη ή άστυνομία. Ακούσαντες τουτο του διευθυντού του θεάτρου και καταληφθέντος όπό σκοποδίνης, πλαιαίξει αυτόν μειδιών τριών δέ τας χειράς λέγει αυτ'ό: «Κύριε Καμπούρογλε, μήπως θέλετε κχμμία λεμονάδα;!»

Αλλ' ή ματαιώσις των παραστάσεων δεν ήτο το σπουδαιότερον μέσον.

Δι' έγγραφου της η Αστυνομία ζητεί να παρουσιασθ' αυτη το Σχέδιον του θεάτρου, αφού εγνωρίζε καλώς ότι πρό πολλου ζητήθη τουτο υπό της Αιλλης και καθ' εκάστην ζητούμενον υπό του Ίδρυτου δεν επιστρέφετο, αλλά κατακρατεί τοπο του Βέτλανδ, εκδικουμένου, διότι ο Ίδρυτής δεν παρεδέχθη να πληρήνη ωραίαν τινά άνθυψίφωνον, ήτις να μη παριστάνη, αλλά να διερχηται παρ' αυτω τας θεατρικάς της ώρας. Ενω ήπειλει δε ή αστυνομία να παύση τας εργασίας, όπερ κατοπιν και έπραξε, συγχρόνως το ύπουργείον δι' έγγραφου του ήπειλει, ότι, αν δεν ανεγερθ' εμπροθέσμως το θεάτρον, ή αναγκασθ' ή κυβέρνησις να ζητήση την χρηματικήν άποζημίωσιν, ενφ' πάλιν ή αστυνομία παρημποδίζει τας εργασίας, ως μη λαβούσα δ'ήθεν το σχέδιον και τουτο εκηκολούθησε μέχρις ότου ο Ίδρυτής ήναγκασθ' να έκποιήση νέον σχέδιον και να το υποβάλη εις το ύπουργείον.

Τότε ιδόντες ότι ή οικοδομή θα προεχώρει, ειδικασίαςαν τας διαλύσεις των παραστάσεων και τας παρά τω κεφαλιούχω ενεργείας των.

Αλλ' αναγράφωμεν και έτερά τινά άπιδαν αληθώς προξενούντα διά την ταπεινότητα αυτών.

Ο ύπουργός των έσωτερικών ζητεί τον επί του φωτισμού του θεάτρου μηχανικόν ως χρήσιμον διά τας προς ύποδοχην της Α. Μ. του Βασιλείως εις Ναύπλιον κατά την 25 Ιανουαρίου 1858 εκτελουμένης εργασίας, και κρατεί αυτον ανατιμώς και επί τ' άνω προράσει ύπερ των μηνων.

Δι' έτέρου έγγραφου ζητείται ή μουσική του θεάτρου πρός τον αυτον σκοπόν άγγελλεται δε ή διακοπή των παραστάσεων, και μετά την άγγελίαν ταυτην της επί ένα περίπου μήνα διακοπής ή μουσική μένει εις Αθήνας, επιτρέπεται δε ή εξακολουθήσις των παραστάσεων κατά τας Αποχρεω, ότε όλίγοις συγγάζουσιν εις το θεάτρον.

Παραλείποντες ίκανά άλλα διαχέοντα άπλετον φώς παντι μελετώντι την κοινωνίαν, θεωρούμεν καθήκον ημών να σημειώσωμεν ότι ο Βασιλεύς ήγνώει τά τεκταινόμενα, μη διαβιβαζόμενων αοτφ των αναφορών του Ίδρυτου και διευθυντού του θεάτρου, ουδε αναγγελλομένου ότι ζητεί να παρουσιασθ' ενώπιόν του.

Σ'

Αυτη εινε εν συντόμω ή ιστορία της ίδρύσεως του Εθνικού θεάτρου, ής επίλογος άναγκαίως να θεωρηθ' ή ήδη ενώπιον των δικαστηρίων ύπάρχουσα κατά του Δήμου Αθηναίων και του κ. Συγγρού διεκ-

δικητική και περί αποζημιώσεως έκπερηής δίκη ημών, ή και ο πρόφην Δήμαρχος και ο της σημερινής μετ' άξιεπαύου αληθώς ζήλου διετλάουσιν, ουδένας μέσου φαιδόμενοι των υπό της πολυτηνάνου ημών δικονομίας και υπό των πάσης έποχής και πάσης εθνικότητας νόμων ημών, παρεχομένων, προς δικαιώσιν των δικών, μεθ' όλας τας προς έπιωφελέστατον συμβιβασιμών γενόμενας προτάσεις.

Το κατ' εμέ χείρω, διότι, ενφ' εις τον πατέρα μου, τεθαμμένον εις άγνωστόν τινά γωνίαν του Νεκροταφείου Αγίνης, δεν κατορθώσασιν εις τήν να εγείρω μνημείον, πράττει τουτο αν' έμού ο Δήμος Αθηναίων, τιμών ίσως τον άνδρα, τ' η συμπαράξει του γνωστού δια την προς πάσαν καλήν ιδεάν υποστήριξιν του κ. Συγγρού, αφ' ου ο χωρός, επ' ου άνεγείρουσι το μέγα αυτών οικοδόμημα, εινε ο οικογενειακός ήμων τάφος.

Ταυτα χάριν της αληθείας.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΑΡΕΤΗ

Μία των συμπαιθετέρων υπάρξεων της Γαλλίας, προς ήν πανδημολογείται μεγάλη και δικαία έκτίμησις και άμείριτος αγάπη, συνεδέθη πρό πολλου προς τας ελληνικάς καρδίας, ένεκα των επανειλημμένων εκδηλωθέντων ύπερ της πατριδος μας αίσθημάτων της. Ο μέγας και εκ παιδικής ηλικίας ένθουσιασμός προς π' αν ελληνικόν και τα εύγλωττα εκείνα άρθρα κατά της χρήσεως της λέξεως ήμεσ, με την γνωστήν σημασίαν, τά πρό τετραετίας δημοσιευθέντα, κατέστησαν τον Ιουλιον Κλαρετη τ' όσον αγαπητόν ένταυθα, ώστε προς ουδένα, νομιζομεν, θ' άντεστράτευτο τις διατυμπανίζων τά αισθήματα της συμπαιθείας, άτινα μετ' τιμωσις διεγειρόμενα εν τ' η καρδία μας ύπερ εις αυτός ατομικότητων.

Καθ' η ανέκινωσιν ήμιν την εβδομάδα ταυτην ο τηλεγράφος, ο Ιούλιος Κλαρετη εξέλεγε αντικαταστάτης του Κουβελιέ-Φλερου εν τ' η χορεία των άθανάτων, και ή είδησις αυτη μετά χαράς εγνωσθη ένταυθα. Επ' η εύκαιρία δε ταυτη χαράσομεν όλίγας γραμμάς επί του βίου του διεξιού εφημεριογράφου, του έντέχνου δραματουργου, του ευφυούς ήθικολόγου και του βαθύγνωμονος τέλους και φιλοσόφου μυθιστοριογράφου.

Γεννηθείς τφ 1840 εν Limoges (Bérigord) ο Κλαρετη, εξ αυτης της παιδικής ηλικίας ιδεϊνους σημεία εζέχον αληθώς πνεύματος. Εικοσαέτης μόλις επεδέθη εις την δημοσιογραφίαν. Κατά το 1860 ή μικρά και άσημαντος εφημερίς «Διογένης» εκουχάσθ' βλέπουσα μετά τοσοούτον άτυμνήθους τείως αυτη ένδιαφερόντος άναρπαζόμενα τά φύλλα της. Μήπως δεν εύρισκεται εν τω δικαίω επαρθεία ως εκ της έκτάκτου διαδόσεως της; Είχε παραχωρήσει τας στήλας της προς εξασκουσις εις ένα των γλαφυρωτέρων καλάμων της Γαλλίας! Η έπιτυχία αυτη των άπαρχων ώθησεν εις ασουδαιας και ποιήκας μελέτας τον άκούραστον έργατην.

Επιμαλείτο και έμόχθει, όπως τηρήση φαινον εις την καρδίαν του τον σπινθηρα του ουρανού φωτός, αν καλούσι σημερον και αν εκάλεσαν και θα καλέσωσι πάντοτε: συνείδησιν. Ανέδραμε πανταχού έχων ως έμβλημα το liber libro και την σωρείαν των άφανών και κεκρυμμένων υποσκάφας, επάρουσιαν εις φώς π' αν, ό,τι παρίσσετο ένδιαφερον του εν ιστορία, καλλιτεχνία, ταξειδίαις, φιλολογία κτλ. Συγχρόνως δ' επεγείρει δημοσιογραφικώς τινας έκδρομας εις άλλας εφημερίδας, και κατοπιν, εν πλήρει πλέον πεποιθήσει περί της κτηθείσης Ικανότητος αυτου, ανέλαβεν εν τφ Παρισινφ «Χρόνφ» την υπό την επικεφαλίδα Παρισιας βίος φιλόκανον εβδομαδιαίαν έπιθεώρησιν, την πλειότερον πάσης άλλης αναγνωσθεσιν εν Γαλλία και άλλαχου, και παρ' όλου του γαλλικού τύπου συνήθως έπαναληθθεσιν την έπισσασιν.

Μεθ' όλας όμως τας έδραϊας βάσεις ταυτας των έκτάκτων και φυσικών προτερημάτων του άνδρος, δεν επέπρωτο εις την δημοσιογραφίαν και μόνον να επιδοθ' αποκλειστικώς ο Κλαρετη, διότι αι ιδέαι του φιλοπράγμονος χρονόγράφου έφέροντο αφ' έτέρου προς την ιστορίαν και την μυθιστορίαν, δι' ης ήσθάνετο και αισθάνεταί αληθ' έρωτα εν τ' η καρδία αυτου. Και έγραψε μεν πλείστα ιστορικά έργα, κατέχοντα την πρέπουσαν θέσιν εν τ' η νεωτέρη γαλλική φιλολογία, αλλά ή ανθοδέσμη των μυθιστοριών του περιχει τά μάλλον έπιτυχ'η προϊόντα του καλάμου του.

Όιον δήποτε δ' έργον του ήθελεν αναγνώσει τις, άμέσως θέλει σχηματίσει ακράδαντον πεποθισαν περί του σπανίου του συγγραφέως τουτου ταλάντου. Πρωτοτυπία εν πάσι, λεπτότης παρατηρητική, ευφωία ανεξάντλητος, βάθος εν τ' η έννοία των ιδεών, όρθοπρεπείς και έπιχαρι της φράσεως; ακριβεία και φυσικότης κατά την των διαφόρων χαρακτηρισμών παραστασις, έτι δ' άποχή από παντός τετριμμένου ή συρφετώδους ρήματος, ιδού, εκτός των άλλων, τά πολυάριθμα και έξοχα προτερήματα του Ιουλιου Κλαρετη. Γνωστός δε τυγχάνει τοις πάσιν εν Γαλλία, και πρό πάντων έκείνους προς ους ή θύρα της οικίας του εινε πάντοτε φιλικώς άνευγμένη, ο ζήλος ο έκτακτος, μεθ' ου ο συγγραφεύς ουτός επιδίδεται εις π' αν έργον του προς έντελετέραν αυτου κατάρτισιν. Επ' ένεία όλοκληρα έτη εργάσθη προς άποπεράτωσιν του άριστουργηματός του, του Κυριου Υπουργου, αν, μετατραπέντα, κατοπιν εις δράμα, επί όλοκληρον έτος συνώθουνο τά πλήθη, ίνα θαυμάσωσιν εν τω θεάτρφ «Γυμνασία».

Αλλά και μήπως δεν είχε χρείαν του χρονικού τουτου διαστήματος και πολλής μελέτης, όπως σπουδάση καλώς τά συμβαινόντα έντός των διαφόρων ύπουργείων; Γνωστόν μάλιστα τυγχάνει ότι υπό το πρόσωπον του ήρώος του, ύπουργου Βωδρέυ, εξατάζονται αι εν γένει έσωτερικαι πολιτικάι των διαφόρων ύπουργείων, ουχ' δε αποκλειστικώς ενός και μόνου.

Αφ' ης δε έποχής ο Κλαρετη απέκλήθη συγγραφεύς του κυριου Υπουρ-

γού», διεδόθη ότι εκάκουε του λοιπού να περιορισθ' εις το θεάτρον, ή εν άλλαις λέξεσι εις την έρευναν των άπεικονίζοντων την άνθρωπίνην φύσιν κατόπτρων, και την μυθιστορίαν, χωρίς να παραλείπη και τας εβδομαδιαίας δημοσιεύσεις του Παρισινου βίου, του γευστικού εκείνου ιδέσματος, όπερ οι άπόγονοι των σημερινών παρισινών θέλουσιν άπλήστως καταβροχθήξει προς ικανοποίησιν του διεγερτικού και ετοιμογράφου καλάμου του Κλαρετη, μετά τ' οσαυτης εύκολίας συσσωρεύσαντος τά γεγονότα, μικρά μετά των μεγάλων, εκάστου έτους, εν τοις κομφοίς και περιέργαις αληθώς τομυδίοις εκείνοις, εν οις εμπειριζόντων τ' οσα προσωπογραφίαι — ως και γυμνογραφίαι — πάσης δυνατής ζωηράτης, τοσοούτων ατομικότητων, όπου έπεξεργάσθησαν έντέχως και φιλοσοφικώς τ' οσαυταί κρίσεις, άναμνήσεις και ανέκδοτα: άλλ' αι διαδόσεις αυται δεν απέδειχθησαν εκ των ύστερων αληθείς, διότι ο Κλαρετη έκάλειτο μετ' ου πολυ εις την διευθυναν του σκευ του Μολιέρου, εν φ' πρό διείας περίπου εργαζεται ακαμάτως, παρ' όλων επαινούμενος διά συντελεσθέντα εν τφ Γαλλίφ θεάτρφ κατ' η τ' όλιγοχρονίον τουτο διάστημα. Ως εκ των πολλών δε άσολιων τουτου έπαυσε τας εν τφ παρισινφ Χρόνφ λαμπράς εκείνας δημοσιεύσεις του και διέκοψε και άλλας νέων τυχόν μυθιστοριών εκδόσεις.

Και ιθαίπειε μεν πρό πολλου ο Κλαρετη τά χρυσά μύλλα του ύψηλφ δένδρου, όπερ καλούσι δίζαν, άλλ' δεν εβράδυνε να γείθ'η και των καρπών, ή δε τιμή της έπισήμου κατατάξεως αυτου μεταξυ των άθανάτων δικαίως αναβιβάζει αυτον εις τας ύψίστας των τιμών. Διά τον Κλαρετη ή θέσις αυτη ήτο πρό καιρού ύποδειγμένη εν τ' η γαλλική Ακαδημία, διότι ου μόνον οι κοινοί των βροτών παρεδέχοντο αυτον ως έξοχον συγγραφέα και διακρινόμενον μεταξυ των της έποχής του, άλλ' και οι διάσημοι νόες κατέτασσον αυτον εις τον κύκλον των κρατίστων του αιώνος. Ουτως ο Μισσελέ, εν τφ πρόλόγφ της ποιητικής αυτου ιστορίας, επαινεί πάσης δυνάμει την του Κλαρετη ικανότητα. Ο Σαιντ-Βαιβ έγραψε γραμμαία κριτικής θεοποιούσης τον νεαρόν τότε συγγραφέα του Ροβέρτου Βουρά. Ο Θεοφιλος Γκωτιέ παρέβαλε τά πρώτα του Κλαρετη δραματικά έργα προς τας εικόνας διαστήμου ζωγράφου. Η κορωνίς τέλος των κριτικών, ο Βείς, επλήρωσ τας στήλας εν τ' η Εφημερίδι των Συζητήσεων θαυμάζων την έκτακτον έπιτυχίαν του Κυριου Υπουργου.

Τοιοούτος εν όλίγοις ο φιλολογικός βίος του άνδρος. Αλλ' ό,τι θαυμάζεται συν τοις άλλους παρά πάντων εινε ο ιδιωτικός βίος του νέου Ακαδημαϊκου Συμβαθητικός και γλυκύτατος την φυσιογνωμίαν, ο Ιούλιος Κλαρετη επροικίσθη παρά της φύσεως δι' ασυνήθους όντως ύψους αισθημάτων. Η καρδια του συγκινείται εις πάσαν ιδεάν ευγενή και γενναίαν. Η τιμιότης και ή ειθύτης του χαρακτήρος κατακτάτω τοσοούτον, όσον θέλγει και ή εύφρονα του. Οποία γαλήνη και τελεία ευτυχία, όποση φαιδότης και

απερίγραπτος φιλοστοργία επικρατεί δημοκρατικώς βασιλεύουσα εν τ' η άριθ. 10 της οδου Δουαί οικία, όπου έχει σπηθή ή αξιολάτρευτος εκείνη φωλιά της μικράς οικογενείας του! Οι έπισκεπτόμενοι τον οικον τουτον συγχάκις δύνανται να μετ' έπωσιν όποσον ή αγάπη, ή ύπόληψις και ο σεβασμός έχουσι ριζώσει εις τας έαυτων καρδίας. Εινε δε καινώς γνωστόν εν Παρισίις ότι ουδέποτε ο Ιούλιος Κλαρετη έφραζε το ους εις δικαίον τι παράπονον, ουδέποτε έκλεισε την θύραν εις τους πένητας, ουδέποτε παρέλιπεν όφειλόμενον έγχώμιον προς τους νικηθέντας ή εκδήλωσιν λύπης προς τους άδικηθέντας.

Η εικόν αυτη δεν εινε κοινή και συνήθης κατά την έποχήν ήν διερχόμεθα σήμερον. Διά παραπλησίας δε εικόνας εν άνεξάρτητφ, πεπολιτισμένη και ελευθέρω χώρα, οία ή Γαλλία, όρίζεται θέσις ιδιαιτέρα. εν τ' η πινακοθήκη του μεγάρου των άθανάτων, και την θέσιν ταυτην επαζέως κατέλαβεν ο Ιούλιος Κλαρετη.

E. ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Εκ των εκατόν τόσων φύλλων, άτινα εξέδωκαν κατά την λήξασαν εβδομάδα αι αθηναϊκαι και των τετραπαισιων, άτινα εξέδωκαν αι επαρχιακαι εφημερίδες, μηδαμινά πράγματα αποδεικνύεται ότι εξετέλεσθησαν κατά το χρονικόν τουτο διάστημα. Και αν δεν ήτο και το θαυμασίον εκείνο παρά το Αίγιον όρος, πρό του όποιου και οι δυσπιπτότεροι διά του σιδηροδρόμου Σπάς ταξειδιώται μεταβλήθησαν εις Γαλλιαίους κρ'ίζοντας το περιλάλητον: Και όμως κινείται, έλαχιστη κίνησις θα παρετηρείτο εις τά έργα των τελευταίων τουτων ήμερών. Και περί μεν του κινουμένου όρους θ' άποφανθ' εγκαίρως ή γεωλογία, άλλ' ή παράδοσις; Τις οϊδε με ποιον παράδοξον μανδυαν θα το περιβάλη. Εγγέλαιδος άσέβης μη κρύπτεται ύπ' αυτο; Μη τις έχων πίστιν ως κόκκον σιναπίσεως — π' αν άπίστευτον παρ' ήμιν, όπου πάντες ουδέ των χρηματιστών εξαριουμένων, έχομεν πολυ μεγαλειτέραν πίστιν — μη τοιοούτος τις το κινεί; Η μη τις όκνηρότερος του Μωάμεθ, θαρυνόμενος να μεταβη προς αυτο, το εκάλεσε και έργεταί το όρος τουτου; Μυστήριον το βεβαιοον εινε ότι ουδέις δικαιοτάτι πλέον να κατηγορη επί στασιμότητι χώραν, ής και τά όρη έτι κινουνται.

Και ουδεν άλλο αξιομνημόνευτον γεγονός. Ουδεν εκτός της υπό των τηλεγραφικών πρακτορείων θανατώσεως του ναυάρχου Ζουριεν δε λα Γκραβιέρ, καθ' ην ήμέραν εξέλεγτο άθανάτος της Γαλλικής ακαδημίας, τουθ' όπερ έγινετο αιτία να αναγνώση ιδίως όφθαλμοίς τας νεκρολογίας του ο εξυμνήσας τας ελληνικάς ναυμαχίας φιλέλληνα και να πεισθ' ότι παρ' ήμιν, εκτός των όρέων, κινουνται και αι καρδιαί.

ΜΗΤΡΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

(Απὸ τῆν κυρίαν Σ. Ε. Κ.)

Τονισθὲν ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκαλοῦ κ. Βέντα

Γιατὴ, γλυκεῖα παιδοῦλα μου, δὲρ δ' ἔγω' εἶν ἀρχαία, εἰς τὸ φῶς σου νὰ μαγεύομαι, νὰ σοῦ φιλῶ τὰ κάλλη...

Νὰ σ' εἶξ' ἀκόμα! νὰ βλέπω καὶ τώρα τὴν μορφή σου, καὶ πάλι νὰ σ' ἐξορέω καὶ νὰ παίζω μαζί σου!..

Πόσαις φοραῖς ὄλοθ' ἔρμαι σὲ σφιγγῶ εἰς τὸ δειρό μου καὶ τ' ἀπαλὰ χεράκια σου ἀκούω εἰς τὸ πρόσωπό μου...

Ποῖος ξέρει καὶ ποῦ βρῶσαι μ' ἀγγέλον τόσο πλῆθος, ἂν τὸ θυμάσαι, τέκνο μου, τὸ μητρικό μου στήθος...

Ὅμως ἐγὼ περίλυπη κάθε στιγμή στεναίω καὶ σὲ ρυεῖ ὄλοθ' ἔρμαι καὶ σὲ τρέλλῃ σὲ κράω, κ' ἢ δούτονη φανταζομαι πῶς θὰ πετάξω πάλι εἰς τὴν ἀνοικτὴ μου ἀρχαία.

Γ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Η ΑΝΟΜΟΙΕΤΗΣ ΤΟΥ ΟΥΥΓΚΕΛΜΑΝ

Ἐπειδὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἀναγράφωμεν τὰ δέοντα περὶ τῆς πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ Οὐγγελεζιάνου ἀρχαιολογικῆς ἐορτῆς, ἄσμενοι καὶ ἐν τῷδε τῷ ἔτει διεξεληθόντες τὰ περὶ αὐτῆς εἰς φῶς προσηχθέντα προτιμῶμεν τὰ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐν Βόννην ξενοδοχείου Κλουάσ-χεν εἰρημένα περὶ τῆς ἀφιετηρίδος τοῦ ἀθανάτου Οὐγγελεζιάνου.

Ὁ πρόεδρος λοιπὸν τοῦ ἐν τῇ Ρηνική χωρᾷ συλλόγου τῶν ἀρχαιοφίλων ὁ ἐξ ἀπορρήτων σύμβουλος Σαχαρχάουζεν ἐδήλωσεν ὅτι ἡ πρὸς τὸν Οὐγγελεζιάνον ἐνδελεχῆς λατρεία, οὐ ἡ μνημόσυνος ἐορτὴ πολλαχοῦ πανηγυρίζεται σήμερον, αὕτη καὶ μόνη καταδεικνύει ὅπως ὀφείλει αὐτῇ ἡ ἀρχαιο-

(*) Αὐτῶν συνῆλθον τῇ ἐσπέρᾳ τῆς 9ης Δεκεμβρίου παρεληλυθότος ἔτους πάντες οἱ πρῶτος τῆν ἀρχαιολογίαν παραδεχόμενοι, κατὰ τὸν Χαιρὸν να.

λογία. Τὸ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ἀλαθῆμα ἐν τῇ τέχνῃ κατὰ τὸν ἀγορευόντα τυγχάνει σπάνιον χάρισμα καὶ παρὰ αὐταῖς τοῖς πεπολιτισμένοις, διότι ὀλοκλήρη κίβητις ἀπώλεσαν τὸ μέτρον τοῦ καλοῦ καὶ ἐπαλθόντο αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν τεχνουργημάτων αὐτῶν καταδεικνύεται ἡ ἀλλοτριότης κατέπτωσις. Ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ ὁ Οὐγγελεζιάνος ἐστρεψε τὸ βλέμμα τοῦ πεπαιδευμένου κόσμου ἐπὶ τὰ ἀρχαία καὶ ἐδίδασκεν αὐτὸν ἐκ νέου τὴν κατανόησιν τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Σημειώτεον ἐν τούτοις ὅτι ἡ τῆς ἀρχαιότητος ἐρευνα καὶ ἄλλως ἐξυπνήθησε μεγάλως τῇ ἐπιστήμῃ, ὡς ἀργὸς δήλον ὅτι τῆς ἐξετάσεως τῆς ἱστορίας διότι μνημεία πλεονάκις διακρίσθησαν ἐπί σπουδαίων γεγονότων, περὶ ὧν οὐδὲν ἄλλο μαρτύριον ὑπάρχει πρὸ χειρὸν. Ἐμφοτον τυγχάνει τῇ νεωτερικῇ δραστηριότητι τοῦ βίου ὥστε τὸ ἔδαφος τῆς γῆς ἀνασκίπτεται, ὡς οὐδέποτε ἐν προτέροις καιροῖς, καὶ ἀναφαίνεται τοῖς ἰδιοῦθησασαυροῦς. Καὶ ἔγγυς ἡμῶν προσεπλάγην ὁ ρήτωρ ὅτι συσσωρεύονται τὰ ἀρχαιολογικὰ εἰρημῶνα ἐπιδεικνύει δύο ἐξ αὐτῶν, ἀξιούμας ἰδιαίτερας προσοχῆς. Ἐν τῇ ἐπεκτάσει ἄλλοθεν ὅτι τῆς πόλεως Κολωνίας κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1885 ἐν τῷ κρηπιδωμάτι νέας οἰκίας ἀνευρέθη ῥωμαϊκὴ προτομὴ ἐξ ἀπὸ τῆς γῆς, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸν εἰρημῶνα τοῦ εἶδους αὐτοῦ, ὅπερ ποτὲ περιήλθεν εἰς γνοῦσιν ἡμῶν. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος προτομὴ εἰκονίζει πρόσωπον τῆς ἀρχαιότητος, ὅπερ, διότι συχνὰ ἀπαντᾷ, ἀνηκε πάντως εἰς τὰ ἀρίστωτα. Καὶ ἦδη ἐκ 300 ἐτῶν ἐγνωσκίετο ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ νῦν, ὡς μὴ ὄφελαι, δυσπροσδιόριστον ἀποβαίνει τὸ τίνα παρίστησι. Κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1577 ἐκδηλωθεῖσαν γνώμην τοῦ Οὐρσίην τοιαύτη προτομὴ εἰκονίζει τὸν Ξενέκον, διότι ἡ πρεσβυτική, ἰσχνὴ καὶ ἀσθενὴς ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν κεφαλὴ φραίνεται ἀμυδρούσα τῷ ἐπιφανεστάτῳ τούτῳ φιλοσόφῳ τῆς Ρώμης. Ἡ δ' ἐπιφάνεια αὕτη ἐπιδραστηρίστη, ὅτε ὁ Φάβερ ἔτει 1606 ἐδημοσίωσεν νόμισμα ἐπιμνημόσυνον, ἐφ' οὗ εὐρήται ἡ εἰκὼν μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Ξενέκα. Τὸ νόμισμα αὐτὸ ἀπωλέσθη. Ὁ δὲ Οὐγγελεζιάνος ἐγίνωσκίεν ἐξ προτομῆς τοῦ νομιζομένου Ξενέκα, ὡν ἡ καλλίστη τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἐξ ὀρειχάλκου εὐρέθη ἐν Ἡρακλείᾳ, πλὴν ἄλλ' ὅμως οὐδὲ τὸ παράπαν ἀπεδέχτο τὸν ὑπαινιγμὸν περὶ τοῦ ὅτι ἡ προτομὴ εἰκονίζει τὸν Ξενέκον ἐνεκα λόγων, οὗς ὁ Βισκόντης ἀπεπειράθη ὡς ἀνασκευάσει. Τὸν δὲ χαρακτηρισμὸν τούτων παρήτησαν μετέπειτα σκεδὰν παντελῶς, ὅτε ἀνεῦρον ἐν Ρώμῃ κινδρῖντα Ἐρμού μετὰ δύο κεφαλῶν, ὡν κίτῳ ἦσαν ἐπιγεγραμμένα τὰ ὀνόματα Μωράτη καὶ Ξενέκα. Ἡ κεφαλὴ ὅμως ἡ τοῦ Ξενέκα νομιζομένη ἀνήκει εἰς εὐτραφήν ἀνδρα καὶ ἔχει φαλακρὸν μέτωπον, τὰ δὲ ὀνόματα πιθανῶς προσετέθησαν μετὰ ταῦτα. Ἀν τότε ἀνευρίσκει τὴν φιλοκρινουμένην αὕτην προτομὴν ἐν Κολωνίᾳ, ἤθελε χρησιμοποίησιν αὐτὴν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ξενέκα, διότι ἡ Ἀγριππίνη, ἡ ἀποδιδόται ἡ ἔτει 50 μ. Χ. καταβολὴ τῆς Κολωνίας, κατήγαγε τὸν Ξενέκον ἐκ τῆς ἐν Κορινθίᾳ ἐξορίας καὶ κατέστησε διδάσκαλον

τοῦ υἱοῦ αὐτῆς. Νέρωνος. Ἐν τούτοις τὸ ζήτημα ταχέως ἔσχεν ἄλλην τροπὴν διότι ὁ Βρίξιος ἔτει 1873 ἐγνωστοποίησε μίαν ἐν Ρώμῃ ἀποκαλυφθεῖσαν προτομὴν μαρμαροῦ, ἣτις εἰκονίζει τὸ αὐτὸ πρόσωπον μετὰ στεφάνου κισσοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ κατέγινεν ὡς καταδείξει, ὅτι ὁ ἐκ κισσοῦ στεφάνος ἐξαγγέλλει τὸν λυρικὸν ποιητὴν καὶ ἡ εἰκὼν ἀδύνατον γὰρ παρίστην ἄλλον, ἢ τὸν προσφιλὴ ποιητὴν Φιλητῶν, ὅστις ἠκμασε κατὰ τὸν δ' π. Χ. αἰῶνα λήγοντα, καὶ ὅστις καὶ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων ἐξοχῶς ἐτιμᾶτο. Οὗτος δὲ ἀλλ' ἂν εὐρίσκει ὅτι οἱ τύποι τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος προτομῆς ἀρμολοῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀσθενικοῦ καὶ ἀσθηματικοῦ ποιητοῦ. Τοῦναντίον ὁ Κομπάρεττης ἐξέφρασε σφωδρὰ τῇ ἰδίᾳ ὑποθέσει ὅτι ἡ παρὰ τὴν Ἡρακλείαν ἐκασίς, ὅπου ἀνευρέθη ἡ εἰρημῶνη προτομὴ, εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τῶν Πεισῶνων αὕτη εἰκονίζει τὸν Γάϊον Πείσωνα Καισαρίνον, ὃν ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ Κικέρων πᾶν ἀκριβῶς περιέγραφε. Κατὰ τὴν ἐκθεσίον τοῦ εἰρημῶνα τῆς ἐν Κολωνίᾳ προτομῆς, ἣν κέκτηται ὁ τῆς κυβερνήσεως ἀρχιτέκτων Φαίστος, καὶ κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ἀποκρίεται ἡ ὑπόνοια κηδονείας. Ἐἴτε ὁ ἀγορευὸν λόγῳ διήλθε τὰ εἰρημῶνα τὰ ἀποκαλυφθέντα ἔγγυς τῆς Τρανσυλθανίας. Τὰ κελτικὰ ταῦτα χρυσᾷ νομισματὰ προσωνομοῦνται οὕτως, ἣγουν λεκανίδια τῆς Ἰριδος, ἐπειδὴ πλεονάκις ἀνευρίσκονται μετὰ βρονταίων ὑβήρων. Καὶ συχνότερὰ εἰσι ταῦτα κατὰ τὴν νότιον μέγαν, ἢ τὴν βορείον Γερμανίαν, μέγιστα δ' ἐν τῇ Ρηνικῇ χωρᾷ, μεταξὺ Ρήνου καὶ Μοίνου, παρεκτὸς τούτου ἀπαντᾶται καὶ ἐν Βοημίᾳ, Ὀγγαρίᾳ καὶ ἀρκτικῇ Ἰταλίᾳ. Ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν Βαυκαρίαν καὶ Βοημίαν ἐγένοντο παμπληθῆ εἰρημῶνα. Ἐν ἔτει 1880 κατέστη γνωστὸν εἰρημῶνα ἐκ μικροῦ δειν διακοσίων νομισμάτων παρὰ τὴν Μάρβούργην. Ἀπὸ δεκαετίας μετακομίζονται τοιαῦτα ὑπ' ἀγορῶν τῆς Τρανσυλθανίας εἰς Βόννην πρὸς πώλησιν, πῶθεν ὅμως ὀρμῶνται παρέμεινεν ἀδηλὸν τίως καὶ μόνος ὁ ἀγορευὸν ἀνεῦρε τὸ πῶθεν. Τὸ μέρος λοιπὸν αὐτὸ κείτα πρὸς νότον ἐπὶ κλειθρῶς τοῦ Λαουτερβαχ ἔγγυτά τῆς κόμης Στεϊλδέρφερ Χοίης καὶ παρέχει λαμπρὰν ἀποψὴν πρὸς τὴν Τρανσυλθανίαν. Κατὰ τὸν Καίσαρα τοῦ Μενάπιοι οἱ ἐκ Κελτῶν ὀρμῶμενοι κατόικον ἐπὶ τῷ Κάτῳ Ρήνῳ πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ. Καὶ ὡς ἐμφαίνουσι ὀνόματα τόπων καὶ ποταμῶν, ἀπὸ μέσον τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Οὐτσούργκδος ἦσαν ἐγκαθεσταμένοι κελτικαὶ φυλαί. Ὁ δὲ τύπος τῶν αὐτῶν ἀνευρέθη τῶν νομισμάτων φαίνεται ὑπῆρξεν ἐκαστοτὲ σφωφονος. Ἰδ. Streber Taf. VII. Fig. 82, ἐνθα τὰ ἀπεικονίσματα αὐτῶν. Τὸ τρίγωνον εὐρήται ἐπὶ ἑλληνικῶν νομισμάτων, διαφερόντως δὲ ἐπὶ τῶν τῆς Λυκίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Καὶ ὁ μὲν Σγλήμαν εὐρε τὸν τύπον αὐτὸν ἐπὶ Τρωικῶν ἀγγείων ἐκ Πηλοῦ, ὁ δὲ Φιρὼβ ἐπὶ παρομοίων ἐν Ποζωνίᾳ. Πραεθετόν ὅτι τὰ νομισματὰ αὐτὰ

(*) Atrium.

σῶνται ἐκ κράματος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἦτοι ἡλέκτρον. Μετὰ ταῦτα ἀναστὰς ὁ ἐξ ἀπορρήτων σύμβουλος Νίσοεν ἐξιστόρησε μετὰ πολλοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος τὰ μνημεία τῆς Via Appia (Ἀππίας ὁδοῦ) ἐν Ρώμῃ, τῆς πρώτης καὶ καλλίστης ὑπὸ τεχνικὴν ἐποψὴν ὁδοῦ τῶν Ρωμαίων, ἐφ' ἧς τοῦ ἐκ σιδηρικοῦ λίθου λιθοστρώτου βαδίζει τίς ἐτι μικρὰ διαστήματα. Ἐν πρώτοις ὠμίλησε περὶ τῶν τύμβων τῆς ἀρχαίας ἀριστοκρατίας, κατ' ἐξοχὴν περὶ τοῦ μνημείου τῶν Σκιπίωνων καὶ ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν ὑπεστήμανε τὸ πνεῦμα τῆς τότε περιόδου, ἐν ἧ ὀϊν τοῖς Ρωμαίοις μεγάλοι ἄνδρες οὐδὲν ἄλλο εἶχον ὑπ' ὄψει, ἢ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐπέκτασιν τῆς πολιτείας. Ἡ τοῦ θεοῦ λατρεία περιωρίζετο ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ οἴκου, οὐδ' ὑπῆρχον τὸ παράπαν μεγάλοι κοινότητες καὶ οὐδεμίαν ἐπικρατοῦσα πίστις, ὡς παρ' ἄλλοις λαοῖς. Ἡ δὲ ῥωμαϊκὴ νεολαία διήγεν ὑπὸ τὴν δυνάμιν τῆς παραδόσεως διότι ἐν τῷ προδρόμῳ τῆς οἰκίας ἦρτηντο τὰ ἐκ κρηπιδωμάτων τῶν προπατόρων, οἱ δὲ ὀρθόλομοι τῶν προγόνων ἐπανεσῶντο ἐπὶ τοῦ ἐκαστοῦ ἀτῆτος. Ἐν μεγάλῃ κομπῇ ἐτελοῦντο αἱ κηδεῖαι τῶν ἐπιφανῶν. Καὶ ἐν φῶι οἱ κοινὸι πολῖται ἐκηδεύοντο νύκτωρ ἐν φωτὶ τῶν λαμπρῶν, ἢ νεκροπομπῇ ἐκείνων ἐτελεῖτο ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἡμέρας. Ὁ νεκρὸς ἐτίθετο ἐπὶ ὀχνημάτων φέρων τὴν τήβεννον, παρεκλυθῶσαν δὲ οἱ πρόγονοι ὀχοῦμενοι διὰ ζώων μετὰ τῶν προσωπίων αὐτῶν καὶ ἐν ἀντιστοίχῳ στολήν εἰκονίζομενοι. Ἡ οἰκογένεια καὶ οἱ πενήθοφοι ἦσαν φαῖκ ἐνδεδύμενοι. Ἐἰς τῶν συγγραφῶν ἀποφαίνεται ὅτι οὐδὲν σεμνότερον θέαμα τοῦ τῶν κληιδῶν ἡδύνατο νὰ φαντασθῇ τις. Ἐν δὲ τοῖς εἰγεγεστέροις χρόνοις, τελοῦμενοι τοῦ ἐνταφιασμοῦ διαωργανώθησαν ἀγῶνες πυγμαχίας σφωδρὰ τῇ ἀρχαίᾳ πίστι, κατ' ἢν ἀνθρωποθυσίαι εἰσιν εὐπρόσιτοι τοῖς ἀποικημένοις. Ἐν τῷ 6' π. Χ. αἰῶνι ἄγων τοιοῦτος ἐστοίχισεν ἡμῖν ἑκατομμύριον φράγκων. Ἐκ δὲ τῶν ἐπιτυμβίων ἐπιγραφῶν, ὡν ὁ ἀγορευὸν ἀνακοινεῖ πλείονας, συνάγεται ἀληθινὴ ἡ εἰκὼν τοῦ κατ' οἶκον βίου, τοῦ διανοσθῆσαι καὶ αἰσθάνεσθαι τῶν Ρωμαίων, πολλὰ τοῦ ἀντίον μαρτυροῦσιν ὑπὲρ σφωφονίας καὶ ἤθους καὶ γαμικῆς πίστεως καὶ περιέχουσι τὴν περιπαθῆ ἐκφρασίαν ἀνθρώπινου αἰσθηματος. Μετὰ δὲ τὴν ἐπαύξεισιν τῆς πολυτελείας τῶν κοινῶν πολῖτων ἡ ἐπιτομῆς ἐπιγραφή τῶν ἀριστοκρατῶν κατέστη ἀπλή, ἀτε μνημονεύουσα μόνον τοῦ ὀνόματος τοῦ τεθνεῶτος. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐγκλησίσεως τῆς νέας χρονολογίας (ἣγουν τῆς μετὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ) ὁ ῥωμαϊκὸς κόσμος ἔδωκε πρὸς τὰ κάτω διότι ἐν μὲν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις ὁ διαρκὴς πῶλεμος ἦτο τὸ ζωπαύρονον στοιχεῖον, ἐν φῶ τουναντίον οἱ αυτοκράτορες ἐπαυδαζόντο ὅπως ἀποκαταστήσῃ τὴν εἰρήνην τοῦ κόσμου. Ἐν τοῖς μετέπειτα καιροῖς αἱ ἐπιτομῆς ἐπιγραφῆαι κατέστησαν πᾶς ἀυτοσάστατοι ἀγγελίαι (Reklame), ὅσον πανοῦργος ξενοδόχος ἀνίστηται τὸ ξενοδοχεῖον αὐτοῦ ἐν Ρώμῃ, ἢ δὲ ἐπιτομῆς ἐπιγρα-

φῆ περιλαμβάνει τὸν εὐθηνὸν λογισμὸν δι' ἓνα ἀποδημῶντα (ταξιδιωτὴν), ἐν ἧ οὐδὲ τὸ ἄχυρον τὸ πρὸς φοβὴν τοῦ ὑποζυγίου λείπει. Ὡς πρὸς δὲ τὴν πίστιν εὐρίσκει τις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ περιόδῳ τὴν ἀρήσιν τῆς ἀθανασίας, πλὴν ἄλλ' ὅμως ἐπὶ μικρᾷ μειονότητος μόνον ἐν τῷ Α' μ. Χ. αἰῶνι ἀνεπύχθη ἡ πρόνοια περὶ τοῦ ἄλλου κόσμου. Συνεστάθησαν ἑταιρείαι, αἵτινες ἐθαπτον κοινῇ τοὺς νεκροὺς ἐν τοῖς καλούμενοις περὶ στερεῶσιν, οἵτινες μετέχον θρησκευτικοῦ χρωματισμοῦ. Τοιοῦτοι δὲ ὑπῆρχον διὰ τῶν Ἰουδαίων, διὰ τῶν λατρευόντων τὸν Μίδραν καὶ διὰ τῶν χριστιανῶν. Ἐν Ρώμῃ ὑπῆρχον εἰκοσι καὶ ἐξ κοιμητήρια, ὡν τὸ μέγιστον ἦτο τὸ τοῦ ἀγίου Καλλιπτοῦ. Ἐν δὲ ταῖς Κατακόμβαις ἔληξεν ἡ διαφορά πλουσίων καὶ πενήτων καὶ ἐν ἀπλοῦν πλακιδίον ἐσήμαινε μόνον τὸ ὄνομα. Τὸ δὲ μήκος τῶν ἐν Ρώμῃ Κατακομῶν ὑπολογίζεται εἰς ἑκατὸν γερμανικὰ μίλλια. Ν. ΠΕΤΡΗΣ

ἘΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΒΥΡΑΝΟΣ

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1804 ἡ μίς Μαίρη Χάθωρθ, κελκίμενη ἐπὶ τοῦ χείλους εὐρέος παραθύρου, ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἀρχαίου πύργου Ἀννεσλέυ, διηρῶνα μετ' ἀνησῶντος βλέμματος τὴν πλήρη κινήσεως ὁδὸν, τὴν ἄγουσαν εἰς Νότιγαμς Λαίστερ. Πῶς λοιπὸν δὲν ἐρχεται ὁ σίρ Ἰωάννης, ὑπεροθυθὸς βλέπουσα τὸ ἐκκεκρέμεν ἄρα γε τῷ συμβαίνει; Ἡ στιγμὴν ἐκείνην ἀνεῳχθῆ ἡ θύρα καὶ ἡ Κλάδδου, ἡ θαλαμηπόλος αὐτῆς, εἰσῆλθεν ἡσυχῶς, φέρουσα λυχναίαν. — Κλάδδου, ποῦ εἶνε ὁ πατὴρ μου; ἢ ρώτησεν ἀρηρημένη ἡ νεάνις. — Ὁ κ. Χάθωρθ εὐρίσκειται εἰς τὸν κήπον, μίς. — Τί κήμιεν λοιπὸν ὁ σίρ Ἰωάννης; εἶπε πάλιν ἡ νεάνις, κύπτουσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου μᾶς ἔγραψεν ὅτι θὰ ἦτο ἔδω τὴν ἔκτλην ἄραν καί... — Εἶνε ἡ πέμπτη, εἶπε γελῶσα ἡ Κλάδδου καὶ διακόπτουσα τὴν κυρίαν τῆς Ἀναμνήσεως λοιπὸν τὴν ἐσπέραν ταύτην τὸν σίρ Ἰωάννην Μώστερς; — Ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, Κλάδδου, πρόκειται νὰ κανονισθῇ τὰ τοῦ γάμου ἡμῶν, ὅστις ἐπιθέομεν νὰ τελεσθῇ ὀμοῦ μετὰ τὸν ἰδικόν σου, ἀπάντησεν ἡ μίς Μαίρη προσθέτουσα πάντοτε τὴν ὁδόν. — Ὡ! τότε δὲν ἀπορᾷ διὰ τὴν ἀνασχίαν σὰς, μίς. — Ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς πτωχῆς μου μητρός, εἶπε μελαγχολικῶς ἡ Μαίρη, εὐρίσκωμαι πάντοτε ἐν φέθῳ. Ἡ δυστυχία δὲν βραδύνει νὰ ἔλθῃ. Δὲν ἀνησυχίεις σὺ, Κλάδδου, κατὰ τὰς ἀπουσίας τοῦ μνηστῆρος σου Ρούσταν; — (†) Columbaria.

— Ἐν Σκωττίᾳ, μίς, πιστεύομεν ὅτι ὁ πάρεξ εἰς Θεὸς διὰ τοὺς ἐρατευμένους. — Πιστεύεις σὺ τοῦτο; Ὅπως καὶ ἂν ἔχη ὁ σίρ Ἰωάννης δὲν με ἀγαπᾷ, προσέθηκε μετὰ πείσματος ἡ Μαίρη. Ἄν μὲ ἡγάπα, θὰ ἦτο ἦδη ἐναυθῆ. — Ἠσυχάσατε, μίς, εἶπεν ἡ Κλάδδου. Ἐδῶ ἀκούω καλπασμῶν ἵππου. Ἡ Μαίρη ἐκωφε ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ψιθυρίζουσα: — Ὡ! ποῖα εὐτυχία! αὐτὸς εἶνε... — Ἀλλ' ἀήρην σκυθρωπάζουσα προσέθηκε: — Δὲν εἶνε αὐτὸς, εἶνε ὁ τρελλὸς ἐκεῖνος, ὁ Βύραν! — Ὁ νέος ἡμῶν γείτων; ἠρώτησε πλησίζουσα ἡ Κλάδδου. — Τί ἀτυχία! εἶλεγε πάντοτε ἡ Μαίρη σιγηλῇ τῇ φωνῇ καὶ ταβλημένη, τί ὀχληρὰ ἐπίσκεψις! Ὁ ἀρχισὴ πάλιν τὰς ἐρωτικὰς τοῦ ἐξομολογήσεως, καὶ ἀρκεῖ νὰ τὸν εὕρη ἔδω ὁ σίρ Ἰωάννης ὅπως ὁ γάμος μου καυαγήσῃ. Πῶς νὰ ἀπαλλαγῶ τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ; εἶπε στρεφομένη πρὸς τὴν Κλάδδου. — Ὁ νέος λόρδος σὰς ἀγαπᾷ μετὰ πάθος, εἶπεν αὐτῇ μετὰ συγκινήσεως ἡ ἀγαθὴ Σκωττίς, διατι νὰ μὴ τὸν προτιμᾷτε τοῦ σίρ Ἰωάννου; — Τί εἶνε αὐτὸ ὅπου λέγεις, Κλάδδου; — Εἶνε θαλακτικός, πλήρης εὐγενοῦς ὑπερηφανείας, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγαθότητος, ἐπὶ δὲ πατριῶς τῆς Ἀγγλίας, προσέθηκεν ἡ Κλάδδου μετὰ γλυκειᾶς ἀλλὰ σταθερᾶς φωνῆς. — Ναί... βεβαίως. — Τὰ δύο κτήματα, τὸ Νιούσταδ καὶ τὸ Ἀννεσλέυ, γειτνιάζουσιν, ἐξηκολούθησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἡ νεάνις, ἐνούμενα δὲ θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ὀρειοτέραν ἰδιοκτησίαν τοῦ Νότιγαμς. — Πολὺ τὸν ὑπερασπίζεσαι, Κλάδδου, ἀλλὰ πρόσθε, γνωρίζεις καλῶς ὅποιας φήμης ἀπολαύει. — Εἶνε ἀνώτερος τῆς φήμης τοῦ, προσέειπε μετὰ ζήσεως ἡ Κλάδδου. — Λέγεται ὅτι φοιτᾷ εἰς τὰ καπτεῖα τοῦ Λονδίνου μετὰ προσώπων ἀμφίβου διαγωγῆς, ὅτι μεθύσκει, ὅτι ἐν Newstead τελεῖ ὀργικὰ φεβῆρα, κατ' ἂ μετὰ τῶν φίλων τοῦ μεταχειρίζεται κρανία νεκρῶν ἀντὶ κυπέλλων, ὅτι μεταμικρῶς μετ' αὐτῶν εἰς μοναχὸν χορεύει μετ' ἀέμινον γυναικῶν... — Ψεῦδη καὶ συκοφαντικὰ πάντα ταῦτα, ἀπάντησεν ἡσυχῶς ἡ Κλάδδου ἀπλάτ ἡ παιδίαι, ἂς ὁ κόσμος μεγαλοποιεῖ. Δὲν τον ἀγαπάτε, μίς, αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές. — Τὸν ἀγαπᾷ... ἀδελφικῶς, εἶπεν ἡ μίς Μαίρη, παρατηροῦσα ἐκτὸς τοῦ παραθύρου ἀριθμῆ δεκα ἑπτὰ ἐτη καὶ εἶνε κατὰ δύο-ἑττ νεώτερος ἑμοῦ. — Ἐπιθέ Βύραν! ὑπεροθυθὸς ἡ Κλάδδου, σίτουσα μελαγχολικῶς τὴν κεφαλὴν τόσο εὐγενῆς, τόσο γενναῖος, τόσο ἀγαθὸς πρὸς πάντας! Αὐτὸς, πατριῶς, θεωρεῖ φίλον, ὁμοίον τοῦ τὸν ἀρραβωνιαστικόν μου. Νομίζετε, μίς, ὅτι εὐρίσκονται πολλοὶ λόρδοι ἔχοντες τὴν ἀπλήρητὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ καὶ τὴν εὐγενῆ ἀγαθότητα τῆς καρδίας του; — Δὲν πρόκειται περὶ τούτου, εἶπεν ἡ

Μαίρη. Δέν δύναται τις νά τόν εκδιώξη τής οικίας· είνε ικανός νά πολιορκήσῃ αὐτήν, καί νά ὑπερπηδήσῃ τούς τοίχους. Πρέπει νά εὐρωμεν τρόπον νά τόν ἀπομακρύνωμεν... ὁ πόσος ἐφαλεν ὁ πατήρ μου φιλοζενήσας αὐτόν... δέν ἠδυνάμην νά προῖδω...

— Ὁ σὺρ Ἰωάννης καί ὁ λόρδος Βύρων δέν γνωρίζουσιν ἀλλήλους;

— Οὐχί, οὐδέποτε συνητήθησαν.

— Ὁ νέος λόρδος ἀπεστρέφεται τήν ἐθιμοτυπίαν διὰ νέα πρόσωπα, μίς· θά ἀναχωρήσῃ εὐθὺς ὡς ἴδῃ τὸν σὺρ Ἰωάννην.

— Πιθανόν, ἀλλ' ἂν δέν ἀναχωρήσῃ; Βεβαίως δέν ἤθελεν ἐμποδισθῆ νά ἀρχίσῃ τὰς περιποιήσεις αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ σὺρ Ἰωάννου· ὦ! Κλάδδου, δέν δύνασαι νά με ἀπαλλάξῃς τῆς δεινῆς ταύτης θέσεως;

— Ζητῶ μέσον τι, μίς.

— Ὡ θεέ μου! ἐφώνησεν ἡ μίς Μαίρη. βίπτουσα ἐναγώνιον βλέμμα πρὸς τὴν αὐλήν· διέταξεν ἤδη νά ἀποζεύξωσι τὸ ὄχημα αὐτοῦ, μέλλει νά εἰσελθῇ καὶ οὐδὲν εὐρίσκω... οὐδέν.

Ἡ Κλάδδου δέν ἐφαίνεται ἀνήσυχος, τὸναντίον μάλιστα διάθεσιν εἶχε νά εἰρανευθῇ τὴν δεσποινίαν αὐτῆς, ὅτε αὐτὴ εἶπεν αἰφνιδίως.

— Ἀ! τέλος ἰδοὺ μία ἰδέα... ποῦ εἶνε ὁ Ρούστων;

— Ἀλιεὺς εἰς τὴν δεξαμενὴν κατὰ τὴν συνήθειαν αὐτοῦ, μίς.

— Σπεύσον νά μοι φέρῃς τὸ ἐνδυμα καὶ τὸν πῖλόν του, τῆ εἶπε ἐπιειχομένη ἡ μίς Μαίρη.

— Τὸ ἐνδυμα τοῦ Ρούστων; ἠρώτησε μετὰ δισταγμοῦ ἡ Κλάδδου ἀναμένουσα ἐξήγησίν τινα.

— Ὑπαγε λοιπὸν καὶ ἐπίστρεφον τάχιστα, ἀπήντησε μετὰ νευρικῆς ταραχῆς ἡ νεάνις.

Ἡ Κλάδδου ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, μάλιστα νά μαντεύσῃ τὸν σκοπὸν τῆς δεσποίνης αὐτῆς, ἐπέστρεψε δὲ μετ' ὀλίγας στιγμῆς φέρουσα τὰ ζητηθέντα.

— Ἰδοὺ... τί θά τὰ κάμετε λοιπὸν;

— Θά ἐνδύσω τὸν Βύρωνα.

— Αὐτόν; ἔνα λόρδον τῆς Ἀγγλίας!

— Ὁ νέος Βύρων μετὰ ἀγροτικὰ αὐτὰ ἐνδύματα θά εἶνε κομικώτατος.

— Αὐτὸς ὁ τόσος ὑπερήφανος! οὐδέποτε θά συγκατατέθῃ, εἶπεν ἡ Κλάδδου.

— Μὲ ἀγαπᾷ καὶ θά δεθῆ, ἀπήντησε μετὰ βεβαιότητος ἡ νεάνις, ἀλλὰ πρέπει νά κάμῃς καὶ σὺ τὸ μέρος σου· θά εἰδοποιήσῃς τὸν Βύρων νά μὴ ἐμπαρισθῇ καὶ θά ἀπασχολήσῃ τὸν Βύρωνα μεταμφιεσθέντα εἰς ἐργάτην, ὡς τοιοῦτον δὲ θά παρυσιάσω αὐτόν εἰς τὸν σὺρ Ἰωάννην, ἐν περιπτώσει συναντήσεως.

Λέγουσα ταῦτα, ἡ ἰδιόρρυθμος κόρη ἐξῆλθε μετ' ἐλαφροῦ βήματος.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον κύων ὑλακτῶν ἤρξατο ὑποκρούων τὴν θύραν, μέγα δὲ ζῶον λευκομέλαν τῆς Νέας γῆς ὤρμησεν εἰς τὴν αἰθούσαν, ἐνῷ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἐνεφανίσθη ὁ Βύρων, φέρων μάλινον βαβδωτὸν ἐπαναφόριον, ἐπενδύτην φαίχρουν καὶ λευ-

κὸν πῖλον. Ὁ νέος λόρδος προὐχώρησεν ὑποσάξων πρὸς τὴν νεάνίδα.

— Καλὴν ἐσπέραν Κλάδδου, τῆ εἶπε διασυμπαθοῦς καὶ μελαγχολικῆς φωνῆς, ἐνῷ τὸ ὄρατον αὐτοῦ καὶ ἀγρωπὸν βλέμμα ἠρέμυα τὴν αἰθούσαν. Ποῦ εἶνε ἡ μίς Μαίρη;

— Ἐντὸς ὀλίγου ἐρχεται, μιλώρδε, ἀπεκρίθη ἡ Κλάδδου διὰ γλυκείας φωνῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

— Καλὰς εἰδήσεις σοὶ φέρω, Κλάδδου, ἐφώνησε μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ Βύρων.

— Σὰς ἀκούω, μιλώρδε.

— Ἀφ' ἧς ἡμέρας μὲ ἐγνώρισας, εἶπεν ὁ νέος μιλώρδος πλησιάζων πρὸς τὴν λυχνίαν, δέν εὐρίσκεις ἀλλοίωσίν τινα εἰς ἐμέ;

— Ὅχι, μιλώρδε, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις ἐξετάζουσα αὐτόν μετὰ προσοχῆς.

— Ἀλλὰ παρατήρησόν με καλῶς, ἐπανέλαθεν ὁ Βύρων, ἀκίνητος καὶ εὐθυτενῆς πρὸ τοῦ φωτός ἰσταμενος.

— Σὰς παρατηρῶ, μιλώρδε.

— Πῶς λοιπὸν δέν βλέπετε; θέλεις νά ἀστείωθῃς;

— Ὅχι, μιλώρδε, ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ.

— Ἐξυγιθῆν σήμερον τὴν πρωίαν, Κλάδδου, εἶπε μετὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς. Ἐννοεῖς ἤδη;

— Ἀ!... καὶ λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἀδυνάτησα κατὰ δύο λίτρας, ἐφώνησε περιχαρῆς ὁ Βύρων.

— Καὶ τοῦτο σὰς καθιστᾷ παιδρὸν, μιλώρδε; ἡμεῖς βεβαίως θέλομε νά ἀστείωθῆτε....

— Οὐχί, Κλάδδου, οὐχί...

— Αἰ, τότε οὐδὲν ἐννοῶ πλέον.

— Καὶ ὅμως εἶνε ἀπλούστατον. Λέων τοῦ συρμού-εὐταρκος! ποιητῆς προγάρτωρ; Ὡ! θά ἦτο δεῖδος.

— Ἀ! εἶνε ἀληθές, εἶπε μειδιῶσα ἡ Κλάδδου.

Ὁ Βύρων, πλησιάζας τότε αὐτὴν, ἀφοῦ καὶ πάλιν ἐζήτησέ νά βεβαιωθῇ ὅτι ἡ δεσποινίς τῆς δὲν θά ἐβράδυνε νά ἐμφανισθῇ, ἤρξατο μετὰ φαιδρᾶς ἐκθύσεως νά τῆ διηγῆται τοὺς θριάμβους αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅτι διέπλευσε κολυμβῶν τέσσαρα μίλια ἐντὸς τῆς λιμνης τοῦ Νιούσταδ, ὅτι θά διεπέρα τὸν Ἑλλησποντον, ἐν ἡξυρεν ὅτι εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην θά συνήντα τὴν μίς Μαίρη, ὅτι ἐκέρδισε σημαντικὰ ποσὰ εἰς στοιχίματα σκοποβολῆς καὶ πυγμαχίας, καὶ ὅτι ἤρχετο νά συμμερισθῇ τὴν χαρὰν του μετὰ τῆς λατρευτῆς του Μαίρης.

— Μιλώρδε, ἀπεκρίθη ἡ εὐγενὴς Κλάδδου, παρατηρῶν αὐτόν μετὰ τρυφερᾶς γλυκύτητος, μὴ ἐπιτρέπετε νά σὰς ὀμιλήσω εἰλικρινῶς;

— Ὅμιλει, τῆ εἶπεν. Εἶσαι σχεδὸν ἀδελφῆ τῆς μίς Μαίρης· σὲ ἀκούω.

— Κατηγοροῦσιν ὑμᾶς, μιλώρδε, εἶπε μετὰ στιγμασίαν σκίψιν ἡ Κλάδδου, ὅτι ἐσχάτως προσεφέρατε συμπίστον σκανδαλώδες εἰς φίλους σας, εἶνε ἀληθές;

— Διατί ἡ ἐρώτησις αὐτή; εἶπεν ὠχρὸς γενόμενος ὁ Βύρων.

— Ἄν τοῦτο εἶνε ἀληθές, προσέθηκεν ἡ Κλάδδου μετ' αὐστηροῦ τόνου φωνῆς, πι-

στεύετε ὅτι εἶνε ὁ βίος οὗτος ἀξίος εὐγενούς ψυχῆς;

— Ὅθι λάβωσι τέλος πάντα ταῦτα, καλῆ μου Κλάδδου, ἐφώνησε μετὰ νεανικῆς πρόσληψης ὁ Βύρων, θά γίνω φρόνιμος εὐθὺς ὡς νομφεθῆ τὴν μίς Μαίρη... δὲν θά μὲ ἀναγνωρίζουν πλέον. Ναι, αἰσχύνομαι διὰ τὸν βίον ὃν διάγω, ἀλλ' ἡ Μαίρη μόνη δύναται νά με σώσῃ. Μία σύζυγος, ἐννοῶ σύζυγος γλυκεία, ἀπλή καὶ τρυφερά, θά εἶνε ἡ σωτηρία μου... Κλάδδου δέν εἶμαι τόσον ἀθλιος καὶ διεφθαρμένος ὅσον μὲ λέγουν.... Ἡ ἐν τῇ καρδίᾳ μου διψᾷ τῆς δόξης μὲ σώσει ἀποπέρας εὐτελοῦς πράξεως.

— Ἀγαπῶ τὰ μέγαλα, τὰς εὐγενεῖς ἰδέας καὶ θά τὸ ἀποδείξω, Κλάδδου. Ἀλλ' ὁ βίος μου διέπραυσε μέχρι τοῦδε τόσον θλιβερός!.... Ἥμην ἐξαίτης ὅτε ἀπόλεσα τὸν πατέρα μου, τὸν ὅποιον σπανίως καὶ τυχαίως ἐβλεπον, διότι ἦτο δυσηρεστήμενος μετὰ τῆς μητρὸς μου. Ἡ μητὴρ μου μὲ ἔθλιβεν ἐνίοτε μέχρι πνιγμοῦ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς, μὲ κατεπλήρου φιλημάτων καὶ θωπειῶν, ἀλλ' αἰφνης ἄνευ λόγου μὲ ἀπόθει λέγουσα: ἀφύγε, στραβοπόδη!

Ἡ συγκίνησις διέκοψε τὸν λόγον του, μετὰ τινος δὲ στιγμῆς ἐπανελάβε βαίξ τῆ φωνῆ μετ' ὑποκόρου ὀργῆς καὶ βαθέως στεναζῶν: ἀφύγε, στραβοπόδη!

Εἶτα μετὰ βραχείαν σιγὴν ἐπανελάβε μετ' ἠρεμίας.

— Ἰδοὺ πῶς ἀνεπτύχθη. Μόνος, ἐρημὸς καὶ ἄνευ ἀγάπης, δυσηρεστήμενος καὶ κατ' ἐμᾶτοῦ καὶ κατὰ τῶν ἄλλων. Γνωρίζεις τὸ ὄροσκόπιόν μου, Κλάδδου; Προωρίσθη διὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν δυστυχίαν. Ἡ δόξα ἀκόμη δέν ἦλθεν, ἀλλ' ἡ δυστυχία ἐφθασεν.

Ἐστὴ ἀποτόμως, δούς δὲ ἰσχυρότερον τόνον εἰς τὴν φωνὴν αὐτοῦ καὶ ἀποδιώξας πᾶσαν συγκίνησιν εἶπε μετ' ὑπερφανείας.

— Ἀρκοῦσι ταῦτα. Ἄς με παραγνωρίζουν, ἄς μὲ συκοφαντῶσι· δέν θά ταπεινωθῶ πλέον δικαιολογούμενος· εἶνε ποταπὸν τοῦτο.

Ἐνῷ προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ μέλας αὐτοῦ ὀφθαλμὸς ἐξέπεμφεν ἀγρίως λάμψεις· ἀλλ' αἰφνης καὶ πάλιν γαληνῶν ἠρώτησεν.

— Ἀλλὰ διατί λοιπὸν δέν ἐρχεται ἡ μίς Μαίρη; Τὴν πρωίαν ταύτην τῆ ἐγραψα ὀλίγους στίχους· θέλεις νά τοὺς ἀκούσῃς Κλάδδου; Ἐξαγαγὼν δὲ φύλλον χάρτου ἐκ τοῦ θυλακίου του ἤρξατο ἀπαγγέλλων αὐτοὺς μετ' ἀγρωπῆ καὶ πικρᾶς μελαγχολίας.

— Πῶς εὐρίσκεις τοὺς στίχους μου; ἠρώτησέ τὴν σιγῶσαν Κλάδδου.

— Μοὶ ἀρέσκουν, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ νεάνις. Μετὰ βραχείαν δὲ σιγὴν προσέθηκε γελῶσα.

— Μιλώρδε, γνωρίζετε τί μηχανάται ὁ δαίμων, ὅπως εὐκολώτερον ἐξαπατήσῃ τὰς νεάνιδας;

Ὁ Βύρων προσέβλεψεν αὐτὴν διαστέλλων τοὺς ὀφθαλμοῦς. Ἡ Κλάδδου ἐπανελάβε μετὰ φαιδρᾶς εἰρωνείας.

— Δεικνύει αὐταῖς χρυσᾶ κοσμήματα ἢ τοῦλάχιστον ἀνοδέμας σπανίων ἀνθῶν,

ἀλλὰ στίχους!... Καὶ συνάδευσε τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν διὰ καταφρονητικῆς μορφομοῦ, κινήσαντος εἰς γέλωτα τὸν λόρδον Βύρωνα, ὅστις, κύψας ἀπὸ τοῦ παρθύρου, ἐφώνησε:

— Φλέγτερ! Φλέγτερ!

— Τί διατάσσει ἡ ἐξοχότης του; ἀπεκρίθη κίθωθεν τοῦ παρθύρου ἡ φωνὴ τοῦ ἀκολούθου.

— Λάβε τὸν καλλίτερον ἵππον μου καὶ ἐντὸς εἰκοσι λεπτῶν νά μοι φέρῃς ἐκ τοῦ χροσοχοῦ μου τῆς Νόττιγχαμ τὴν πλουσιωτέραν αὐτοῦ ἀδαμαντοθήκην. Ἄν βραδύνης κατὰ ἐν μόνον λεπτόν, σὲ διαδώ.

Δούς δὲ τὴν διαταγὴν ταύτην, ἰστράφη πρὸς τὴν Κλάδδου καὶ εἶπεν αὐτῇ.

— ἴσως ἐχεῖς δικαίον. Εἶσαι γυνὴ καὶ γνωρίζεις κἀλλιον ἡμῶν τὴν μυστηριώδη τῆς γυναικὸς καρδίαν. Ἀλλ' ἰδοὺ τέλος ἡ μίς.

Σπεύσας δὲ εἰς συνάντησιν αὐτῆς ἠσπάσθη τὴν χεῖρά τῆς καὶ τῆ ἐνεχειρίσας τοὺς στίχους του λέγων·

— Τοὺς ἐγραψα χάριν ὑμῶν· δύνασθε νά τοὺς ψάλλετε κατὰ τὸν γαλακτικὸν ἐκείνον ἦχον, ὃν τόσον ἀγαπᾶτε.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε μετὰ ψυχρότητος ἡ νεάνις· θά τοὺς ἀναγνώσω... Ἐράφητε λοιπὸν ἀκόμῃ στίχους, μιλώρδε; προσέθηκε διὰ τόνου ἐλαφρῶς σιωπητικῶ.

— Καὶ σὰς ἐκπλήττει τοῦτο; ἠρώτησεν ὁ Βύρων ὠχρῶν.

— Βεβαίως, διὰ λόρδον τῆς Ἀγγλίας... Πρέπει νά ἀρῆσθε τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο εἰς πεναλέους ὅπως τὸν Σίττερτον, εἰς υἱὸς κρεοπωλῶν ὡς τὸν Σαίξπηρον, ἢ εἰς βασιλοκτόνους ὡς τὸν Μίλτων.

— Ἐὖ κάμνω χάριν διασκεδάσεως, μίς, καὶ οὐδὲν πλέον. Δώσατέ μοι εἰς ἀνταλλάγην τὴν ὑπόσχεθειαν εἰκόνα.

Ἡ νεάνις δέν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ περιέβαλεν αὐτόν διὰ τῶν ἡδέων βλεμματῶν τῆς.

— Δέν ἐγενόμην ἀξίος αὐτῆς; ἠρώτησε δειλῶς ὁ Βύρων.

— Ὅχι, ἀκόμη. Θά μείνετε μετ' ἡμῶν ἀπόψε;

— Βεβαίως· διατί;

— Βλέπετε αὐτό; ἐπανελάβε ἡ νεάνις, δεκνούσα τὸ ἐνδυμα τοῦ Ρούστων. Ἐπεθύμουν νά σὰς ἐβλέπω νά τὸ φορῆτε.

— Ἐγώ; ἠρώτησε παραχθεις.

— Ὅθι μοὶ κάμετε μεγίστην εὐχαριστήσιν, εἶπεν ἡ σκληρὰ κόρη ἐξακοντίζουσα κατ' αὐτοῦ ἅπαν τὸ πῦρ τῶν ὀμμάτων τῆς. Ὁ Βύρων ἐγένετο κίθωρος.

— Ἐγώ! ὁ Βύρων! ἐγώ! πᾶτριμος τῆς Ἀγγλίας; ἐλέγε μετ' ὀργῆς καὶ θλίψεως ἄμα.

— Ὑπακούσατε, ἐπανελάβε ἰρωτύλως ἡ μίς Μαίρη· θά σὰς δώσω τὴν εἰκόνα μου.

— Βεβαίως ἀστείχεσθε, εἶπεν ἀνυσύχως ὁ νεαρός λόρδος, ἀμφιρέπων μεταξὺ τοῦ σφοδροῦ αὐτοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ φόβου τοῦ γελοίου.

— Εἶνε παιδιὰ, προσέθηκε ἡ μίς Μαίρη χωρίς νά συγκινηθῇ, εἶνε δοκιμασία, ἢ ὁ ἔρωθ θά σοὶ καταστήσῃ γλυκείαν. Μόνον ἂν δέν με ἀγαπᾷς θά ἀρνηθῆς.

— Δίδω τὸ αἷμά μου δι' ὑμᾶς.

— Δέν θέλω τὸ αἷμά σας· θέλω ἀπλῶς νά με ὑπακούσετε.

— Ἀλλ' ἡ δοκιμασία αὐτὴ εἶνε ἐξετελεστικὴ, εἶπε διὰ μελαγχολικῆς φωνῆς ὁ Βύρων. Δέν δύναμαι!

Ἡ φιλάρετος Μαίρη ἠρκέσθη νά ὑποδείξῃ τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου αὐτῆς κρεμάμενον κόσμημα, τὸ περικλείον τὴν εἰκόνα τῆς, ἢ δὲ πλήρης πάθους ψυχῆ τοῦ Βύρωνος συνεκτροβῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, οἵτινες ἠκτινοβόλουν πόθους φλογεροῦς.

— Ἐπίστευον ὅτι ὁ ἔρωθ σου ἦτο θερμότερος καὶ βαθύτερος, εἶπε ψυχρῶς μακρυνόμενη ἐκείνη· ἐπίστευον ὅτι θά με ὑπήκουες μετὰ χαρᾶς. Ἡπατήθη!

Καὶ λέγουσα ταῦτα διηνοῦσθη βραδείως πρὸς τὴν θύραν, ψιθυρίσασα εἰς τὸ οὖς τῆς συγκινημένης Κλάδδου:

— Προσπάθησε νά τὸν πείσῃς.

Εἶτα ἀπεμικρύνθη ρίπτουσα μακρὸν τρυφερὸν βλέμμα, πλήρες μελαγχολίας καὶ ἐλπίδων, πρὸς τὸν ἐν μέσῳ τῆς αἰθούσης ἀκίνητον Βύρωνα, ὅστις στραφεὶς πρὸς τὴν ἀκούσιως διαδραματίζουσαν τὸ ἐπίδηθεν αὐτῇ μέρος θαλαμηπόλον, τῆ εἶπε:

— Πιστεύεις ὅτι δύναμαι νά ὑπακούσω χωρὶς νά γίνω γελοῦς;

— Τὸ πιστεύω, μιλώρδε, ἀπεκρίθη αὐτὴ ταχέως, ὑποκρούουσα τὴν θλίψιν τῆς ὑπὸ ἀξιάγαστον μειδιῶσα.

— Ἀλλὰ διατί μοὶ ἐπιβάλλει τὴν σκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν;... δέν με ἀγαπᾷ; ἀποκρίσθη εἰλικρινῶς, Κλάδδου. Σοὶ ὀμιλεῖ δι' ἐμέ;.. μὲ ἐνθυμεῖται;.. μὴ ἀγαπᾷ ἄλλον;

— Αὐτῇ!... διατί λέγετε τοῦτο;

— Βεβαίως δὲν θέλω νά τὸ πιστεύσω... ὄχι, δέν δύναται νά ἀγαπήσῃ ἄλλον. Ποῖος λοιπὸν θά τὴν ἠγάπα πλείτερον ἐμοῦ;

— Οἱμοὶ! εἶπε στένουσα ἡ Κλάδδου καὶ ἀποστρέφουσα τὴν κεφαλὴν.

— Εἶπέ μοι ὅτι με ἀγαπᾷ, Κλάδδου, ἐφώνησεν ἐπιτακτικῶς ὁ λόρδος· μὴ φοβέσῃ νά μοὶ ἐπαναλάβῃς τοῦτο. Ἀλλ' ἐκείνη, φοβουμένη τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν τοῦ σὺρ Ἰωάννου, προσέπαθε διὰ παντός τρόπου νά καταπέσῃ αὐτόν, ὅπως ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῆς δεσποίνης τῆς.

Ὁ Βύρων, ἀφοῦ ἐπανεληλυμένος ἐλάβε τὸ ἐνδυμα τοῦ χαριόου καὶ ἐπανεπὶκεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἔδρας ἐφ' ἧς ἐκεῖτο, φρίττων ἐξ ὀργῆς καὶ ἐπαναλαμπάων: Ἀδύνατον!... ἀδύνατον!... διστάζων πάντοτε πρὸ τοῦ γελοίου, καὶ προξενῶν τρόμον εἰς τὴν πτωχὴν νεάνίδα διὰ τοῦ ζοφώδους ὕφους τῆς φυσιογνωμίας αὐτοῦ, τῆς ἀπειλητικῆς στάσεως καὶ τῶν ἐκ τῶν ὀμμάτων του ἐκπιμπόμενων ἀστραπῶν, εἶπε τέλος μετὰ αἰγιόχου φωνῆς:

— Κλάδδου, τὰ πάντα δίδω εἰς ἐκείνους οὗς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ, προσέθηκε δι' ὕφους στυγνοῦ καὶ νευρώδους, δυστυχία εἰς τοὺς θέλοντας νά με ἀπατήσωσι... Ἰδὲ πόσος εἶνε ὁ ἔρωθ μου! Λέγων δὲ ταῦτα, ἐλάβε ἕκ τῶν χειρῶν τῆς νεαρᾶς, Σιωπήτιδος τὸ ἐνδυμα τοῦ μνηστήρος τῆς καὶ περιεβλήθη αὐτό, ἀφοῦ ἐξέβαλε τὸν ἐπενδύτην του.

— Εἶσθε ὠρατός, μιλώρδε, ἐνδεδύμενος οὕτως, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἐκείνη θέτουσα τὸν σκωτικὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ λαμβάνουσα τὸν ἐπενδύτην του.

— Εἶσθε ὠρατός, μιλώρδε, ἐνδεδύμενος οὕτως, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἐκείνη θέτουσα τὸν σκωτικὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ καὶ λαμβάνουσα τὸν ἐπενδύτην του.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ἡ μίς Μαρία, ἰδοῦσα δὲ τὸν θρίαμβόν τῆς ἐπιήσιασεν ὑπερηφάνως αὐτόν καὶ τῷ εἶπε μετ' ἀρρήτου γλυκύτητος:

— Ἐχεῖ καλῶς, μιλώρδε, ἔχεῖ καλῶς. Ἰδοὺ ἡ εἰκόνα μου.

(Ἐπεταί τὸ τέλος.)

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Οἱ μετανάσταί

Οἱ ἐτοιμαζόμενοι νά ἐγκαταλίπωσι τὴν Ἑλλάδα διὰ νά εὐρωσύν ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ἄς ζητήσωσι μερικὰ ἀκόμη πληροφορίας ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ φιλοῦς των Διότι, ἂν κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐνῷ ταξειδεύουσι πλάττοντες χρυσὰ θνεῖρα, ληφθῇ κατ' αὐτῶν τὸ προτιμώμενον ἤδη κατὰ τὸν μεταναστῶν μέτρον, βεβαίως θά ἐκδιωχθῶσι καὶ θά εἶνε εὐτύχημα ἂν γνηθῶσι νά ἐπιστρέψωσιν ἐν α. π. α. ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ναυλῶν των δέν φέρουσιν μετ' ἐαυτῶν ἀναχωρῶντες. Αἱ μεταναστεύσεις αἰνεῖς ὑπῆρξαν καὶ δι' ἡμᾶς τὸ κύ

